

Arrest

nr. 139 376 van 25 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 27 november 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 november 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 januari 2015.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VERKEYN die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr.205). In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen valabele argumenten bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen. Hij komt immers niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen.

Zo stelt hij dat zijn kennis aangaande de werking/activiteiten van de communistische partij beperkt is omdat hij niet mondig en hooggeschoold is en hij, hoewel hij een actief aanhanger is van de partij, zeker geen leider was. Deze vergoelijking doet echter niets af van het feit dat verzoeker, wanneer hij meermaals gevraagd werd naar zijn activiteiten voor de communistische partij, hij niet spontaan aanhaalde dat hij zes à zeven meetings had georganiseerd waardoor hij problemen heeft gekregen, hij weinig weet over de meetings die hij organiseerde, en hij zelfs niet wist dat er een haler en een sikkel afgebeeld staat op de vlag van de communistische partij in Bangladesh (hij verklaarde enkel dat de vlag een rode kleur heeft en dat er objecten op afgebeeld staan die lijken op een schaar). Van iemand die beweert politieke activiteiten te hebben uitgevoerd als union president van de communistische partij in Bangladesh, mag toch verwacht worden dat hij meer weet te vertellen over de werking/activiteiten van de communistische partij en minstens de vlag correct kan beschrijven.

In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden wijt aan een posttraumatische stressstoornis met een ernstige depressie en hiertoe verwijst naar de door hem neergelegde medische attesten, merkt de Raad op dat hierin geen gewag wordt gemaakt van eventuele geheugenproblemen die de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden en vaagheden zouden kunnen verklaren. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielaanvraag op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal zijn op een normale wijze verlopen en er hebben zich geen problemen voorgedaan.

Waar verzoeker opmerkt dat hij door stress niet alles heeft kunnen vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielaanvraag zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Dat hij bij aanvang van het gehoor heeft opgemerkt dat hij later tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken het grondconflict heeft vermeld doch dat dit niet meer werd genoteerd in de vragenlijst, is een loutere bewering. Gezien zijn verklaring hem in het Bengaals werd voorgelezen had hij de mogelijkheid hierover bijkomende opmerkingen te maken. Verzoeker heeft dit nagelaten en heeft zijn verklaring ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Ook zijn uitleg dat de verhoren bij de Dienst Vreemdelingenzaken zeer snel verlopen en de kandidaat-vluchtelingen slechts een beperkte tijd krijgen om hun asielmotieven uiteen te zetten, neemt de Raad niet aan. Op verzoeker rust immers een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielprocedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag.

Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift onterecht voorhoudt dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot het generaliseren van objectieve informatie, zonder de neergelegde documenten grondig te onderzoeken, en verwijst naar de bestreden beslissing. Omtrent het internetartikel met zijn afbeelding wordt het volgende gemotiveerd: "Ook moet worden opgemerkt dat u ten onrechte verklaart dat in het internetartikel met uw afbeelding niet vermeld wordt welk artikel in het strafwetboek u zou hebben geschonden en waarvoor u zou worden gezocht sinds 12 december 2012 (CGVS, p. 13 & 14). In het betreffende document staat nochtans vermeld dat u wordt beschuldigd van artikel 154 (zie vertaling bij document 6). Uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat het betreffende wetsartikel handelt over

onwettige bijeenkomsten of onwettige rellen die werden gehouden op iemands grond waardoor de eigenaar van deze grond strafbaar is. Bovendien moet worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Bangladesh valse nieuwsartikelen kunnen verschijnen." Wat betreft de overige documenten die verzoeker heeft bijgebracht wordt het volgende gesteld: "De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Betreffende het Bengaals medisch attest dd. 02.05.2012 dient te worden opgemerkt dat dit document geenszins de reden van de opgelopen steekwonden kan aantonen. Betreffende de door u neergelegde brief van de communistische partij en de twee krantenartikels dient te worden opgemerkt dat deze documenten de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen aangezien documenten enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Ze volstaan op zichzelf niet om de geloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen. Temeer daar uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat corruptie in Bangladesh wijdverspreid is, dat er allerhande vervalste documenten kunnen worden gekocht en dat er zelfs valse nieuwsartikelen kunnen verschijnen. In verband met het tweede krantenartikel moet zelfs opgemerkt worden dat uw naam hier nergens wordt vermeld noch de door u verklaarde problemen. De businesslicentie toont enkel aan dat u een winkel heeft uitgebaat in Bangladesh. De door u neergelegde enveloppe toont enkel aan dat u briefwisseling heeft ontvangen vanuit Bangladesh. De vijf e-mails van uw Belgische advocaat dd. 31.03.2014, dd. 02.04.2014, dd. 04.04.2014, dd. 15.04.2014 en dd. 21.06.2014 bevatten geen objectieve gegevens die bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De notities die uw advocaat tijdens het gehoor voor het CGVS dd. 28.03.2014 heeft gemaakt, bevatten evenmin informatie die een ander licht kan werpen op bovenstaande beslissing. In verband met de faxkopie van een bundel Belgische medische attesten en het getuigenschrift van werkonbekwaamheid dd. 03.04.2014 dient te worden vastgesteld dat hierin geen gewag wordt gemaakt van eventuele geheugenproblemen, noch wordt de oorzaak van de hierin vermelde klachten vermeld. Het medisch attest bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties vermeldt enkel dat u lijdt aan PTSD en een moyenne depressie waarvoor begrip kan worden opgebracht. In dit attest wordt echter geen gewag gemaakt van geheugenproblemen die bovenstaande vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid eventueel zouden kunnen weerleggen. Het kaartje met een doktersafspraak toont enkel aan dat u op 8 mei 2014 een doktersafspraak heeft." Waar verzoeker verder opmerkt dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert en waaruit blijkt dat er in Bangladesh veel valse nieuwsbrieven verschijnen, niet kan worden toegepast op de documenten die hij heeft bijgebracht, stelt de Raad vast dat verzoeker hier uitgaat van een verkeerde lezing van zowel de bestreden beslissing als de in het administratief dossier toegevoegde informatie. Zo kan na een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing vastgesteld worden dat er in Bangladesh niet enkel valse nieuwsartikelen kunnen verschijnen, doch ook dat omwille van de wijdverspreide corruptie in Bangladesh er allerhande vervalste documenten kunnen worden gekocht. Deze bevindingen zijn gebaseerd op objectieve informatie dewelke is toegevoegd aan het administratief dossier. Verzoeker brengt geen informatie die aan toont dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert foutief is en dat er eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Het feit dat de motieven aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De algemene verwijzing van verzoeker naar politieke spanningen tussen de verschillende politieke partijen en dat valse beschuldigingen vaak voorkomen, wijzigt niets aan het voorgaande. Dergelijke verwijzing volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt evenmin dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Bovendien wijst de Raad er op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar het niet slaat op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

In de mate verzoeker verwijst naar zijn medische problemen en aanvoert dat indien hij niet de medische hulp krijgt die hij nodig heeft hij het risico loopt op zelfmoord, wijst de Raad er op dat de Raad niet bevoegd is om bij de behandeling van een beroep tegen een beslissing van het Commissariaat-generaal inzake asiel en subsidiaire bescherming te oordelen over de vraag of verzoeker aan een ziekte lijdt die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, noch over de vraag of hij een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate verzorging mogelijk is in het land van herkomst. Verzoeker dient zich inzake de beoordeling van zijn medische problemen te richten tot de geëigende procedure.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 19 januari 2015, voert verzoekende partij aan dat zij lijdt aan PTSD. Verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing en de beschikking te steunen op de corruptie in Bangladesh om op deze manier de documenten die zij heeft ingediend ter ondersteuning van haar relaas als vals af te doen. Verzoekende partij betwist dat haar documenten vals zijn en zij is van oordeel dat het niet is omdat er veel fraude is in Bangladesh dat dit ook het geval is voor haar documenten. Verzoekende partij vervolgt dat het Commissariaat-generaal en de Raad zich niet kunnen beperken tot het generaliseren van objectieve informatie. Verzoekende partij besluit hieromtrent dat haar documenten niet grondig werden onderzocht. Tot slot wijst verzoekende partij nog naar de ernstige politieke spanningen in haar land van herkomst.

Met betrekking tot verzoekende partij haar betoog aan PTSD te lijden, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande het volgende wordt vastgesteld: *"In de mate verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden wijt aan een posttraumatische stressstoornis met een*

ernstige depressie en hiertoe verwijst naar de door hem neergelegde medische attesten, merkt de Raad op dat hierin geen gewag wordt gemaakt van eventuele geheugenproblemen die de in de bestreden beslissing vastgestelde onwetendheden en vaagheden zouden kunnen verklaren. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken en het gehoor op het Commissariaat-generaal zijn op een normale wijze verlopen en er hebben zich geen problemen voorgedaan.” Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt deze vaststelling, en onderneemt hiertoe zelfs geen poging.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij op zeer algemene wijze voorhoudt, werden de door haar neergelegde documenten wel degelijk en nauwkeurig en nauwgezet onderzocht. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt echter hetgeen met betrekking tot die documenten werd vastgesteld. Verzoekende partij gaat er bovendien ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden (cf. RvS 17 december 2013, nr. 225.960). Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

In de mate verzoekende partij opnieuw verwijst naar de politieke spanningen in haar land van herkomst herhaalt de Raad dat een dergelijke verwijzing niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees en dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft hier, gelet ook op de ongeloofwaardigheid van haar asielrelaas, in gebreke. Uit de door verzoekende partij eerder bijgebrachte informatie blijkt niet dat er in Bangladesh sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot algemene kritiek, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 19 januari 2015 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Bangladesh.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS